

CARTA DOMINICAL

21 D'ABRIL DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA

Camí de justícia i misericòrdia (VIII). L'Església glorificada

Mentre fem camí, ens movem entre les exigències de la justícia i el do de la misericòrdia. Així és tota la nostra vida a la terra. Igualment la vida de l'Església.

Cal dir que, si no fos pel do de la misericòrdia, no podríem sobreviure. Perquè, si bé molts no saben reclamar res més que "justícia", ella sola, la justícia, ni és possible, ni és capaç de donar-nos la vida. Entre les injustícies que no deixem de cometre i les que uns altres cometem deixant un rastre de víctimes; entre les preteses "solucions" a base de normes, reformes i progressos materials, el món continuaria essent un desert.

Avui proclamem ben alt que aquest drama, que determina la nostra història i provoca tant de sofriment, acaba amb el triomf de la misericòrdia. Això és el que significa la nostra fe en la Resurrecció de Jesucrist.

El món nou, la persona humana, l'Església nova, no neixen dels nostres compromisos i bones accions, sinó de Jesucrist ressuscitat. Perquè només en Ell i per Ell el Pare ha perdonat el món. La misericòrdia que Jesús va practicar com a home, aquí entre nosaltres, ha obtingut la resposta en la misericòrdia que Déu Pare ha vessat sobre el món, ressuscitant-lo d'entre els morts. Aquí radica tota novetat (i l'acompliment de tots els somnis més profunds).

Aquesta veritat és el cor de la nostra fe. És el que ens permet viure cada dia.

El llibre de l'Apocalipsi va ser escrit per a retornar l'esperança als cristians que patien persecució i mort. Aquest llibre comença amb la contemplació de Crist ressuscitat i gloriós, i acaba amb la visió de la Ciutat Santa, plena de llum i resplendor: el món i l'Església ressuscitats. Així, la nostra mirada va des del

Ressuscitat a la nostra resurrecció, des de Jesús de Natzaret victoriós a l'Església i el món nous. Darrere de la mirada hi va el cor, on radica l'esperança, la força per a seguir vivint, la profunda alegria que retorna la bellesa al món. Hem de desenvolupar aquesta experiència. I demanar a l'Esperit, no tant que ens solucioni els problemes, sinó que en aquest camí ens permeti recuperar l'alegria.

Però, a fi de prevenir tota impaciència i avançar-nos a qualsevol protesta, el primer missatge que escoltem és aquell que ens advertia la carta als Colossencs: l'Església, la comunitat de germans, que ja ha ressuscitat, roman "amagada amb Crist en Déu, fins que aparegui Crist, vida nostra, i ella al seu costat" (cf. Col 3,3-4). El cel avui, entre nosaltres, és real, existeix, encara que roman amagat i en espera.

Com en Jesucrist. El cel es va fer realment present en la seva humanitat, en la seva història, en el seu cor i en el seu cos humans. Però no ho va fer trepitjant la humanitat, amb la seva glòria, pròpia de Déu (com esperaven la majoria dels jueus i avui desitjarien molts), sinó que es va ocultar sota les formes de pobresa, sofriment, mort i sacrifici d'amor.

Que l'Esperit ens permeti de viure aquesta glòria real, encara que amagada.